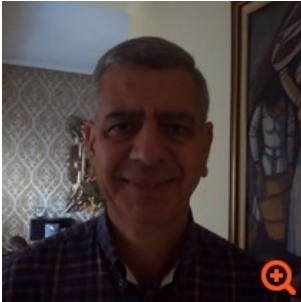


Το μεγάλο δίκιο των μπαχαλάκηδων

10/Jan/2019 00:03



Του Γιάννη Νικολή

Όσοι εκ των πολιτών καταλαβαίνουμε ότι οι βανδαλισμοί των Μπαχαλάκηδων προκαλούν τεράστιες και αναίτιες ζημιές, στις περιουσίες αλλά και στις "ψυχές" των ανθρώπων που με τεράστιες δυσκολίες τις οικοδόμησαν (τις περιουσίες) γινόμαστε συνήθως έξαλλοι μπροστά στα γιουρούσια τους και τις πυρπολήσεις που προκαλούν. Και πώς να μην είναι κάποιος έξαλλος βλέποντας να τραυματίζονται άνθρωποι αλλά και να καταστρέφονται μνημεία, πλατείες, πανεπιστημιακές αίθουσες, μαγαζιά, εμπορεύματα, κ.α.

Και ο θυμός γίνεται εντονότερος για όσους καταλαβαίνουν ότι η μνήμη του "Α. Γρογορόπουλου" είναι ένα πρόσχημα. Και ο ίδιος θυμός θεριεύει όταν κάποιος αναλογισθεί ότι τα θύματα της Marfin (στην Πανεπιστημίου), μεταξύ των οποίων και μια έγκυος γυναίκα, δεν έχουν δικαίωμα μνήμης. Αυτοί ήταν (και είναι γνωστό) Λακέδες των αφεντικών του κράτους. Καμιά τιμή και μνήμη λοιπόν στους Αντιδραστικούς-μικροαστούς-φασίστες που τολμούσαν να εργάζονται όταν αυτοί (οι προοδευτικοί προστάτες των δικαιωμάτων) καλούσαν σε διαδηλώσεις και απεργία... Φωτιά και στα κτήρια που εργαζόταν...

Τα πράγματα γίνονται ακόμη χειρότερα όταν αναλογισθεί κάποιος ότι ο σημερινός πρόεδρος της Δημοκρατίας επαίρονταν ότι στα γεγονότα του Δεκέμβρη του 2008 το κράτος έδειξε κατανόηση και ανοχή στους μπαχαλάκηδες. Δεν είχαμε και κανένα θύμα τότε... Τα θύματα που έχασαν τις περιουσίες και τις δουλειές τους δεν πιάνονται... Άλλωστε γιατί να τον νοιάζει κι αυτόν και κάθε κολεκτιβιστή και κρατιστή, από την τσέπη του θα "βγουν" οι ζημιές;

Να μην ξεχνάμε ότι και οι τωρινοί κυβερνώντες light κολεκτιβιστές μιλούσαν τότε για την κρατική καταστολή και την προστασία των δικαιωμάτων των πολιτών να διαδηλώνουν... Όχι βέβαια για τα δικαιώματα των πολιτών (που πληρώνουν κιόλας) να προστατεύεται η περιουσία τους...

Δεν χρειάζεται να ειπωθούν περισσότερα για την απόλυτη αήθεια και ανεντιμότητα όλων αυτών.

Τόσο των ανθρώπων όσο και των πρακτικών τους. Η όλη κατάσταση είναι φανερή, βρωμερή και ζοφώδης... Και οι σκληρά εργαζόμενοι πολίτες ξέρουν ότι δεν θα έχουν έλεος από πουθενά καθώς μάλιστα είναι γνωστός και δεδομένος ο διεκπεραιωτισμός της αστυνομίας...

Όμως αν συμφωνήσουμε εύκολα στα παραπάνω και μείνουμε σε ένα καταγγελτικό λόγο για τα δεινά της χώρας θα χάσουμε ένα πολύ σημαντικό ΠΩΣ και ένα επίσης εξίσου σημαντικό ΓΙΑΤΙ. Αναφέρομαι στα ερωτήματα: ΠΩΣ και ΓΙΑΤΙ αυτά τα παιδιά οδηγούνται στις ατραπούς των μπαχαλάκηδων και τι τέλος πάντων βρίσκουν εκεί, στα "βασιλεια" του μηδενισμού και της βίας;...

Προφανώς τα ερωτήματα αυτά είναι εξαιρετικά δύσκολα και οι απαντήσεις μόνο ως προσεγγίσεις της πραγματικότητας και υποθέσεις εργασίας μπορούν να νοηθούν. Όμως είναι ερωτήματα καθόλα άξια να "ζητούν" απαντήσεις...

Οι απαντήσεις και προσεγγίσεις της στήλης στα ερωτήματα αυτά είναι οι κάτωθι:

- Τα παιδιά αυτά (οι Μπαχαλάκηδες) δεν έχουν όνειρα-φιλοδοξίες για τη ζωή τους
- Δεν βρίσκουν νόημα/νοήματα στην καθημερινότητά τους
- Δεν έχουν πρότυπα ή αν θέλετε τα πρότυπά τους είναι διάφορες ερεβώδεις μορφές του κάθε είδους μηδενισμού ή στην καλύτερη περίπτωση ο Ρομπέν των Δασών...
- Δεν ξέρουν να αγωνίζονται στη ζωή ή για να το πούμε κι αλλιώς ξέρουν να "αγωνίζονται" για να καταστρέψουν ό,τι οι άλλοι με κόπο "έκτισαν" ή με κόπο απέκτησαν.

Προτείνω στον αναγνώστη να αναλογισθεί αυτές τις απαντήσεις. Τι γίνεται στον ψυχισμό-στην προσωπικότητα ενός νέου παιδιού που δεν έχει όνειρα και φιλοδοξίες για να βελτιώσει τη ζωή του; Και τι γίνεται όταν κάποια στιγμή είχε όνειρα και αυτά κατέρρευσαν στην Ελλάδα της κρίσης όταν έψαχνε για κάποια εργασία... Ή όταν ήθελε να "κάνει" κάτι δικό του και συνάντησε τις θωπείες του φιλόστοργου Σοβιετικού Ελλαδιστάν...

Τιαλήθεια γίνεται στις προσωπικότητες αυτών των παιδιών όταν τα νοήματα του "Θέλω να γίνω ή να είμαι κάτι και 'γω..." καταρρέουν; Όταν οι πιθανότητες για βελτίωση των συνθηκών της ζωής εκμηδενίζονται, δεν είναι εύλογο να οδηγούνται στο "θα τα παίρνω από τους γονείς που έκτισαν αυτή την κώλο-κοινωνία και θα καταστρέψω αυτό το καταπιεστικό κράτος των αιμοβόρων αφεντικών...";

Κι όταν τα ίδια παιδιά από πολύ μικρά εθίζονται στην ελάσσονα προσπάθεια που τόσο στηρίζει το ανεκδιήγητο εκπαιδευτικό σύστημα του Σοβιετικού Ελλαδιστάν και που το μεγάλο του ενδιαφέρον είναι τα παιδιά με προβλήματα και όχι τα παιδιά με ικανότητες τι να περιμένει κανένας; Και τι να περιμένει όταν η κάθε κολεκτιβιστική ιδέα (η κυριαρχούσα ιδεολογία της αριστεράς) περί ισότητας και κοινωνικού κράτους που φροντίζει και παρέχει τα πάντα στους πάντες είναι κυρίαρχη; Και τι να πει ακόμη όταν μεγάλο μέρος των γονιών (η συντριπτική πλειοψηφία) θεωρεί αυτονόητες όλες αυτές τις ιδέες που διατρέχουν και κατατρέχουν την ελληνική κοινωνία;

Δεν είναι αναμενόμενο να έχουμε αυτά τα παιδιά-"κοινωνικούς αγωνιστές" που μισούν το κράτος και λατρεύουν τις κοινωνικές παροχές. Αυτά τα παιδιά που θέλουν "δωρεάν" υγεία και καθόλου

φόρους, "δωρεάν" παιδεία της οποίας θα καταστρέφουν τις αίθουσες και τον εξοπλισμό γιατί είναι καταπιεστική και όργανο των βρωμερών αφεντικών-καπιταλιστών... Όταν μάλιστα κανένας δεν τους είπε ότι η εκπαίδευση και μάλιστα η κρατική, όπως και η κρατική υγεία κοστίζει πανάκριβα και την πληρώνουν όλοι αυτοί που ο ίδιος "αγωνίζεται" να καταστρέψει...

Εμφανώςβρισκόμαστε μπροστά στο μεγάλο θέμα της ιδεολογίας. Και ακριβώς εδώ είναι το πρόβλημα εδώ και δεκαετίες στην Ελλάδα όπου κυριάρχησαν οι κολεκτιβίστικες ιδέες της αριστεράς, χωρίς να αντιταχθεί καμιά άλλη ιδεολογική πρόταση-όραμα για τη ζωή των ανθρώπων.

Χαριστερά δίνοντας έμφαση και προτεραιότητα στα δικά της οράματα για ισότητα, δικαιώματα και κοινοκτημοσύνη κατάφερε να καθαγιάσει τις ιδέες της και να τις ενσταλάξει στα μυαλά των πολιτών. Τόσο αποτελεσματικά που σήμερα στο Σοβιετικό Ελλαδιστάν ελάχιστοι τολμούν να τις αμφισβητήσουν.

Ηλαϊκή δεξιά δεν είχε να αντιτάξει τίποτε πέραν της παράδοσης και το "Πατρίς Θρησκεία Οικογένεια" που έγινε και καταγέλαστο δια της χούντας. Οι δε "σοσιαλιστές" του ΠΑΣΟΚ που το ορθόδοξο και δυναμικό μέρος τους μετέστη στον κυβερνώντα ΣΥΡΙΖΑ υποστήριζαν πάντα την "ισότητα" και τα σοσιαλιστικά δικαιώματα για τον κόσμο αλλά και τα μεγάλα προνόμια και τις υψηλές προσόδους για τους "κεντρικούς σχεδιαστές"...

Τιέμενε λοιπόν για τα νέα παιδιά ως όνειρο, ως φιλοδοξία, ως νόημα για τη ζωή; Μα το να γίνουν δημόσιοι υπάλληλοι... γέμισε η Ελλάδα με "βιομηχανίες" παραγωγής προσόντων για διορισμούς, όπως δεύτερα πτυχία (συχνά θεολογίας), μεταπτυχιακά της πλάκας, επιμορφώσεις, εμπειρίες και ό,τι άλλο φανταστεί κανείς. Και όταν κατέρρευσε και η πιθανότητα για "δημοκρατικούς" διορισμούς στο κράτος και παρά τις άοκνες προσπάθειες των εκάστοτε κυβερνώντων να το μεγαλώνουν διαρκώς, τα παιδιά που γίναν μπαχαλάκηδες είχαν λίγα πράγματα να φανταστούν και να επιχειρήσουν για τη ζωή τους...

Οι ιδέες και ο ρόλος του "κοινωνικού αγωνιστή" ήταν και παραμένει μια λύσις...

**Ο κ. Γιάννης Νικολής είναι Ψυχίατρος, Ψυχαναλυτής Ομάδας, Διδάκτωρ Ψυχιατρικής στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο και ιδρυτής της Λέσχης Φιλελεύθερου Προβληματισμού στη Θεσσαλονίκη. Πρόσφατα (2018) ίδρυσε το "ΚΕΝΤΡΟ ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ & ΠΡΟΣΩΠΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ και εξέδωσε το νέο του βιβλίο υπό τον τίτλο "ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΑΦΗΓΗΣΕΙΣ στην ΕΛΛΑΔΑ της ΚΡΙΣΗΣ" από τις εκδόσεις "Θερμαϊκός".*

[Διαβάστε το άρθρο στο Capital.gr](#)